

vilde jeg dog være meget betænkelig ved at gaa saa vidt, som Justitsministeren har foreslaaet. Men det er jo en Sag, vi nærmere maa drøfte i Udvalget.

Jeg vil dernæst udtale min Anerkendelse af, at Justitsministeren har forladt det tidligere Forslag om Afhøring af Vidner og Sigtede, som gik den ejendommelige Mellemvej at overlade Parterne at afhøre Vidnerne, medens man lod Dommeren afhøre Sigtede. Det er en underlig Mellemvej, for hvis man er bange for det gamle Inkvisitionsprincip, som den ærede Ordfører Hr. Hans Rasmussen er, skulde man synes, at Sigtede var den, man i hvert Fald ikke skulde overlade Dommeren. Men jeg er i hvert Fald tilfreds med, at den højtærede Justitsminister har forladt denne ulogiske Mellemvej, og jeg kan ogsaa efter Omstændighederne tiltræde, at han i det væsentlige bliver staaende ved den nugældende Ordning, hvorefter det som Hovedregel er Dommeren, der foretager Afhøringen baade af Vidner og Sigtede, men han kan i begge Tilfælde bestemme, at det skal være anderledes. Jeg tror, at den højtærede Ordfører for Socialdemokraterne har overvurderet Fordelen ved at lade Parterne besørge Afhøringen af Sigtede og Vidner. Jeg kan forsikre den højtærede Ordfører, at det er ingenlunde nogen Behagelighed hverken for Vidnerne eller Sigtede at blive underkastet et saadant Krydsforhør fra Parternes og deres Advokaters Side, som de kan komme ud for, hvis man vil gennemføre det Princip, at det ikke er Dommeren, men de andre, der foretager Afhøringen. Det bliver ingenlunde behageligere, men tværtimod i mange Tilfælde meget ubehageligere baade for Parterne og Vidnerne saaledes at blive overvældet med en Krydsild af Spørgsmaal af de Personer, der er interesserede i, at vedkommende skal svare paa en bestemt Maade, og det er mit Indtryk efter de mange Vidneafhøringer, jeg har overværet, at Vidnerne i Regelen befinder sig bedre ved at blive udspurgt af Dommeren, der ikke saaledes er interesseret i, hvorledes Svarene falder, som Parterne og deres Repræsentanter er det.

Jeg er enig med den højtærede Justitsminister, naar han overlader til den vedkommende Præsident at træffe Afgørelse af, hvorvidt en Dommer skal beordres til at

anlægge Sag. Jeg forstaar overhovedet ikke, at der skal rejses en saa stærk Storm i denne Anledning, for det er dog heldigvis sjældent, at Dommere bliver udsat for en saadan Behandling, at man finder, at det er deres Pligt at anlægge Sag; men skal de anlægge Sag, vil jeg foretrække under Hensyn til Domstolenes Uafhængighed, at det bliver ikke Justitsministeren, men vedkommende Præsident, der skal beordre et saadant Sagsanlæg. Herved har man jo paa ingen Maade skabt, som man siger, en Stat i Staten. Alle er jo klare over, at hvis der er Tale om, at der skal anlægges Sag mod en Dommer, fordi han menes at have gjort sig skyldig i noget strafbart, er det naturligvis Anklagemyndigheden og i øverste Instans Justitsministeren, som tager Bestemmelse derom.

Jeg er tilfreds med, at Justitsministeren har foreslaaet en Bestemmelse, som jeg tog Ordet for i Fjor, nemlig at Vidner, der i Offentlighedens Paahør spørges, om de har været straffet, ikke skal tvinges til at give Svaret for aabent Tæppe, men at baade Spørgsmaal og Svar kan gives skriftligt. Dette synes jeg er et rimeligt, humant Hensyn at tage. Men naar Justitsministeren har gjort dette, forstaar jeg ikke, at han har bibeholdt Regelen om, at Vidnet kun skal spørges om, hvorvidt han har været straffet i de sidste 5 Aar, for ogsaa om et Vidne, der maaske har været straffet mange Gange for grove Forbrydelser, der ligger noget længere tilbage, gælder det dog, at det jo ingenlunde altid er af samme Troværdighed som en Mand, der aldrig har været straffet. Jeg vil derfor haabe, at den højtærede Justitsminister vil lade sig trække videre ud ad denne efter min Mening rationelle Vej, at et Vidne maa give Besked om sin Fortid ikke for aabent Tæppe, men skriftligt. Saa synes jeg, alle behørig Hensyn bliver taget i Betragtning.

Jeg maa slutte mig til det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, naar han siger, at Vidnegodtgørelsen er alt for lille. Det er jo nærmest latterligt, at man, naar man spilder mange Timer som Vidne i en Ret, faar 1, højst 2 Kr. udleveret som Godtgørelse for den Tid, man har spildt. Enten skulde man gøre det ganske gratis, eller ogsaa skulde man i hvert Fald have noget mere for det. Jeg kan heller ikke indse, at